

عنوان مقاله:

گستره عصمت انبیاء و عدم تعارض آن با علم آنها از دیدگاه شیخ مفید(ره)

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 17، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

مالک عبدیان کردکندی - مربی گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه پیام نور، ایران

سید علی علم الهدی - دانشیار گروه فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه پیام نور، ایران

خلاصه مقاله:

شیخ مفید، همگام با سایر متفکران اسلامی، انبیای الهی را به اعتبار بعد نظری یعنی در ادعای نبوت، دریافت، حفظ و تبلیغ وحی معصوم می داند و صدور هیچ گونه معصیتی را در این بعد از آنان چه سهوا و چه عمدا جایز نمی شمارد. به اعتبار بعد عملی، او معتقد است تمامی انبیای الهی از هر گونه گناه کبیره و صغیره، خطا و نسیان در تشخیص مصالح و مفاسد امور، موضوعات احکام دینی، عبادات و نیز در امور عادی و نفرت آور معصوم اند، اما در مورد عموم انبیاء به جز پیامبر اسلام ممکن است قبل از بعثت برخی گناهان صغیره غیرعمدی که باعث استخفاف یا بی اعتباری آنان نشود از ایشان صادر شده باشد. از طرف دیگر، شیخ مفید انبیاء را عالم به احکام دین و آگاه به آثار و عواقب آنها می داند. شبهه ای که به ذهن متبادر می شود این است که اعتقاد به علم انبیاء بر عواقب و آثار معاصی با اعتقاد به جواز صدور آنها ناسازگارند. اما به نظر می رسد بتوان بر اساس اصل فلسفی تشکیکی بودن حقیقت علم و عصمت و همچنین تاکید دلایل نقلی بر درجات انبیاء، تعارض بدوی در نظریات شیخ مفید درباره علم و عصمت انبیاء را برطرف ساخت.

کلمات کلیدی:

شیخ مفید، عصمت انبیاء، گناه صغیره، گناه کبیره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1009337>

